

den sidste Lov om den kommunale Beskatning, Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903, skabe en ny privilegeret Vælgerklasse, som vil blive langt mere eksklusiv, end den anden nogen Sinde har været, en ny privilegeret Vælgerklasse, som vil stille ganske anderledes voldsomme Krav til Reformen, være i ganske anden Grad ubønhørlig og hensynsløs i sine Krav og Fordringer til de kommunale Midler, end man hidtil har set. Det er nemlig indlysende, at bliver Forslaget her vedtaget, som det er fra det andet Ting, og man indretter sig derefter og med Bestemmelserne i den af mig nævnte kommunale Skattelov, ville de Vælgere, hvis Indtægter i Byerne ere under 1,000 Kr. og paa Landet under 800 Kr., og som i mangfoldige af vort Lands Kommuner allerede nu og i stedse stigende Maal ville komme til at udgøre Flertallet, danne en særlig Vælgerklasse, som har det Privilegium ene og alene at udskrive Skatterne og ene og alene at bestemme, hvorledes Beløbet skal anvendes. Selvfølgelig ville de andre Samfundsklasser, naar man benytter Forholdstalsvalg, blive repræsenterede saavel i Byraadene som i Sogneraadene, men det afgørende vil altid ligge i deres Haand, som ere valgte af de mindst beskattede Vælgere. Det er klart — det vil ikke kunne bestrides fra nogen Side —, at det vil gaa omtrent i den Retning, saa snart vi have Loven vedtagen i den Form, hvori den foreligger fra Landstingets Side. Denne Del af Kommunernes Befolkning, som har de smaa Indtægter, de Indtægter, der ligge under den normale Skattegrænse, vil øjeblikkelig danne en fast sammensluttet Hær under socialdemokratisk Ledelse, de ville uopholdelig komme til at staa i de socialdemokratiske Organisationer som en Mand, der kun har en Villie, som ytrer sig blindt, naar Talen er om at stemme eller vælge. De ville afgive deres Stemme efter en Snor paa Valgdagen netop saaledes, som det bliver paakrævet — for at bruge et populært Udtryk — i Rømersgade.

Denne Ordning af vore kommunale Forhold i By og paa Land anser jeg for at være saa farlig for vor hele økonomiske Fremtid, at jeg mener, der bør gøres, hvad der kan gøres, for at slippe til en noget bedre Ordning, en noget større Sik-

kerhed for, at man dog ogsaa i Fremtiden vil gaa frem efter visse fornuftige Regler og til en vis Grad med Lempe. Det er muligt, at de have Ret, som have sagt til mig, at det hjælper ikke stort, fordi den ældre uformuende eller lidet formuende Mand kan være lige saa radikal og lige saa hensynsløs som den unge. Det er muligt, men alle de Erfaringer, jeg nu har høstet i de 16 Aar, jeg har staaet i Spidsen for Arbejdsgiverorganisationer, gaa dog alle i modsat Retning. De gaa alle i den Retning, at naar der for Alvor er Uro i Lejren, og naar man maa sige med Føje, at der vises hensynsløs Opræden fra Arbejdernes Side, er det altid, naar de unge have Overtaget. Man kommer altid langt lettere til en fornuftig og forsvarlig Afgørelse af indviklede, svævende og vanskelige Spørgsmaal, naar man har mest med de ældre og mindst med de unge at gøre.

Jeg tror derfor, det vil være en Vinding ikke alene for de Interesser, man sædvanlig kalder de konservative, men for Samfundsinteresserne i det hele at søge at faa noget mere Maadehold lagt ind i de kommunale Raad, og jeg tror, at det i en ikke ringe Grad vil kunne lykkes, hvis man gaar til den Ændring, her er foreslaaet, og som kendes saa godt, nemlig at give den ældste Halvdel af Vælgerne en større Stemmeret end den yngste.

Det, jeg saa mener, at man til Gengæld — og for mit Vedkommende uden synderlig mange Hjertesuk — kunde gaa med til at ofre, er de saakaldte Kauteler i § 22. Jeg er enig med det ærede Medlem, der talte først, i, at § 22 er en ganske umulig Paragraf at administrere efter. Det skal ogsaa nok vise sig for de Herre, som have kommunale Hverv at røgte, at det bliver en saare vanskelig Opgave at komme ud af det med de ejendommelige kunstige Bestemmelser, som der ere opstillede. Men det skulde jeg ikke fæste mig ved, hvis der ikke var værre Ting end det rent formelle. Jeg har vel hørt, at man ogsaa i Dag har benyttet Udtrykket „Laaseparagraf“ eller „den dobbelte Skatelaas“ om § 22. Ja, paa en Maade er det rigtigt, paa en Maade er det en Slags Laas, idet Loven siger til de kommunale Raad: Hvor eders Forgængere, det sidst